A°. 1834. N°. 7.

DONDERDAG DEN 23sten JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. WM. GROVER, van Glouchester.

Idem, de Deensche Sloep *Caroline*, Kapt. T. GREEN, van Demerary; Passagier: *P. Cameron*.

UITGEKLAARD.

Den 18den, de Sloep *Dolfijn*, Kapt. MC. GEORGE, naar Saramacca.

ADVERTISSEMENTEN.

(2920) Aan het DEPARTEMENT DER NIEUWE WEES- KURATEELE- EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER DER KOLONIE *SURINAME*, zijn gedevolveerd de navolgende Boedels, als:

Van EVERT SOESMAN, den 19den Januarij 1833; de vrije ELISABETH van VAN GELDEREN, den 28sten dito; J. H. THIELMEIJER, den 31sten dito; CHRISTIAAN JOHANNES PHILIBERTUS VAN DEN HEUVEL, den 1sten Februarij dito; de vrije CHARLOTTE van JAN CASPER WOLFF WERNER, den 3den dito; JOHANNA HENRIETNA VAN SCHNAFSKI, in gemeenschap van Goederen getrouwd geweest met haren vóór-overleden Echtgenoot NICOLAAS HERMANUS MUIJSKEN, den 10den dito; HENDRIK DIJKMAN, den 18den dito; de vrije FRANCINA VAN JAN SEIJST, den 6den Maart dito; de vrije MARIANA van HUIJSMAN, den 22sten dito; de vrije TROMPÉ van SLUIJTER, den 24sten dito; en de vrije KEA van TINGIE van VAN SON, den 24sten dito.

4de Advertentie.

Als voren: de Boedels van de vrije AMBA van de weduwe SOESMAN, den 1sten April 1833; de vrije HERMINA van JAN WEIJNE, den 1sten dito; MORDECHAIJ NAMIAS TORRES, den 10den dito; PIETER LORENZEN, den 15den dito; JAN PETRUS ROODENBEEK, den 20sten dito; JOHANNA MARGARETHA VAN GENNEP, den 21sten dito; J. B. ROBERTSON, den 23sten dito; JAN VAN ENGELEN, den 30 dito; T. C. L. H. ARNZEN, den 30sten dito; GERRIT OPPENOORDE, den 1sten Mei dito; PAULUS ROMIJN, den 12den dito; de vrije CLAZINA van FRANCINA van DOESBURG, ook genaamd CLAZINA van BENT, den 30sten dito; de vrije FLORIS WILLEM van NIEUW AMSTERDAM, den 2den Junij dito; MARIA ERDMUTHA ROTHE, laatst weduwe JOHN EVANS, en de aan dezelve behoorende helft in de Plantaadje *Tijrol*, den 4den dito; JAN CORNELIS BREET, zich geschreven hebbende JAN BREET, den 13den dito; en de vrije MARTHA van BREET, gevonden in den Boedel JAN BREET, den 13den dito.

3de Advertentie.

Als voren: de Boedels HANNIBAL DE PARRA, den 12den Julij 1833; M. M. MACHIELSE, den 19den dito; PLANTINA VICTORINA SONCRIS echtgenoot van M. J. GELDERLIN, den 20sten dito; de vrije LOUISA van ESTHER van VAN HEIJST, zich ook genoemd hebbende LOUISA van ESTHER VAN VAN DAM, den 23sten dito; JOHAN GEORGE CHRISTOPH LÖDING, den 2den Augustus dito; RUDOLPH HENDRIK VAN HALM, den 10den dito; JOHAN GODLIEB AKKERMAN, den 12den dito; JACOBUS FREDRIK RENZ, den 14den dito; HENDRIK ISAAC VIEIRA, den 28sten dito; en ESTHER BRANDON, wed. SAMUEL NUNES den 4 September dito.

2de Advertentie.

Als voren: de Boedels van den zich geabsenteerd hebbenden BARTUS VAN EMDEN, den 29sten October 1833; ABIGAEL ISAAK JACOB D'ISAAK DE MEZA, den 6den November 1833; ANNA ELISABETH DE GROOT, wed. GERRIT GISIUS, den 7den November 1833; JACOB WILLEM STOCKELAAR VAN EIJK, den 9den November 1833; JOHANNES EMILIUS VAN DEN HAM, den 11den November 1833; J. D. KLOUZEN, den 24sten December 1833; de helfte in de gemeenschappelijke Boedel wijle CHARLOTTE SCHREIBER, eerder weduwe EUGENE OTTEVAERE, en nagelaten Echtgenoot ANTON GERHARD BOHLAND, den 28sten December 1833; JOHN LOBO (overleden den 20sten Augustus 1833), den 31sten December 1833; HENDRIK BOMPIG, (overleden den 22stan Januarij 1833), den 31sten December 1833, en J. NAS. ENKHUIZEN. (overleden den 13den Julij 1826), den 31sten December 1833.

1ste Advertentie.

En worden uit krachte van het XIV Artikel, der Instructie en Ordonnantie voor opgemelde Kamer geëmaneerd, alle die genen, welke pretentien tot lasten van voormelden Boedels of Plantagien mogten hebben, als mede die aan dezelve verschuldigd mogten zijn, aangemaand, om daarvan opgave en betaling te doen binnen den tijd van *een* jaar, na den dag dat de voorschrevene Boedels aan de Kamer zijn vervallen, op pœne van verstoken te zijn van hun regt en actie tegen voormelde Kamer.

Paramaribo den 21 Januarij 1834.

De Scriba van de Commissie tot de zaken van opgemeld Departement,
R. GOLLENSTEDE.

(2953) Op authorisatie van de Commissie tot de Zaken der *Nieuwe Wees- Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen AMBTENAREN provisioneel belast met het voorschreven Departement, aan J. P. L. ROOS en F. H ROOS, overgeven den Boedel wijlen PAULUS FRANÇOIS van ROOS.

Paramaribo den 21 Januarij 1834.

De Scriba van opgemelde Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

(2952) Op *HEDEN*, publieke inschrijving ter *Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, op: 10 Balen heele *KOFFIJ*, van de Plantaadje *Lust en Rust;* zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen, tot *elf* uren des voormiddags.

De kooper zal *f* 1-10 voor de ledige zak moeten betalen.

Paramaribo den 23 Januarij 1834.

De Scriba van de Commissie tot de zaken van opgemelde Kamer,
R. GOLLENSTEDE.

(2922) AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, zullen op Maandag den 27sten dezer, des namiddags ten *vier* uren, ten huize van den Heer A. G. BOHLAND, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek doen verkoopen: Diverse *MEUBELAIRE GOEDEREN* en *WINKELWAREN*; aankomende den gemeenschappelijken Boedel wijle CHARLOTTE SCHREIBER, eerder weduwe E. OTTEVAERE, en nagelaten Echtgenoot A. G. BOHLAND.

Paramaribo den 22 Januarij 1834.

C. A. FISCO,
2de Commies.

* * VERGADERING van Besturende Leden der *Surinaamsche Maatschappij van Weldadigheid*, op Dingsdag den 28sten Januarij 1834, des avonds ten 7½ uren, in het lokaal der Loge *Concordia*.

De Algemeene Secretaris,
N. G. VLIER.

HERVORMDE CHRISTELIJKE GEMEENTE.

(2949) * * Op *MORGEN* den 24sten Januarij, des namiddags ten 4 uren, *Voorbereidings - Predicatie*, en op Zondag den 26sten, des voormiddags ten 8 uren, *Bediening van het* H. AVONDMAAL.

PARAMARIBO, DEN 18 *Januarij* 1834.

(2923) Heden ontvingen wij de droevige tijding dat onze geliefde Zoon, Broeder en Behuwd-Broeder WILLIAM FERRIER, in den jeugdigen ouderdom van 19 Jaren en 4 Maanden, te *Schotland* op eene ongelukkige wijze is verdronken.

Gevende wij daarvan bij deze kennis aan Familie, Vrienden en Bekenden, en houden ons overtuigd van hunne deelneming in ons hartgrievend ongeluk, verlatende wij ons op God den beschikker van ons lot, die ons de noodige troost zal schenken.

A. J. KENSWIL, mede voor mijne jonge Kinderen.
M. ABENDANON, geb. FERRIER.
H. S. ABENDANON.

Mengelwerk.

TAFEREEL VAN DEN MONT-PARNASSE TE PARIJS.

De *Mont-Parnasse* (*Berg Parnassus*), in het zuiden der stad gelegen, is een der nieuwste en tevens merkwaardigste deelen van *Parijs*. In geene wijk zag men sinds vijftien jaren zoo vele huizen verrijzen. Van de acacia's, die voorheen van de *barrière* tot aan den zijweg der *chaussée du Maine* eene laan vormden, zijn nog naauwelijks eenigen over. Alles is betimmerd, en om langs dien kant in het open veld te komen, moet men *Parijs* een groot eind wegs achter zich hebben. Onder al deze gebouwen echter bevindt zich niet één bijzonder woonhuis; allen zij aan het publiek gewijd — enkel herbergen, koffijhuizen, kroegen, in welke elken avond een nimmer zwijgend orchest het zich verdringende vrolijke volkje in beweging zet. Maar, welke benaauwende, onreine dampen! De beste longen verstikken zij, als 't ware, den adem Dienstmeisjes maken de schering en inslag dezer zalen uit. De danszaal, *Elysée des Dames* genoemd, is de voornaamste van alle; dáár vinden de minste kloppartijen plaats. en de gewapende magt vindt in dit *Elysium* het minst te doen. Met eenige vrienden bezocht ik hetzelve. Wij zetteden ons aan eene tafel, op welker midden eene geweldig groote bierflesch, in den vorm van een' *Gothischen* klokkentoren, prijkte. Ik vestigde mijne aandacht bijzonder op eene familie van *bons bourgeois*, en vroeg de aardige dochter ten dans. Alles ging wél; maar op eens, in het midden van een' contredans, werd hare plaats vervangen door een ander meisje; en toen zij de hare weder innam, zich eenigzins onthutst verontschuldigde, en ik haar de reden harer verwijdering vroeg, zeide zij: » *Mon Dieu!* ik zag daar een' *Heer* met zijne flesch naar het hoofd van mijn' neef gooijen." Een paar Gendarmes hadden intusschen aanvaller en aangevallenen in arrest genomen. — In het *Salon d'Apollon*, bij RICHEFEU, bij vader PREVOT wordt desgelijks gedanst; maar het

gezelschap is er van minder alooi. Wanneer men daar zelfs in de open lucht danst, heerscht er *die* damp, welken men, beleefdheidshalve, hier *odeur de renfermé* noemt!

Hebben wij de *barrière* van den *Mont-Parnasse* achter den rug, zoo lezen wij aan de andere zijde van het *boulevard*, aan onze linkerhand, in zeer groote letteren, den naam GUERIN. Dit is eene herberg voor gasten van geheel bijzondere soort. Laat ons een oogenblik aan de deur vertoeven! Hier is de gewone verzamelplaats der doodgravers en der overige lijkbezorgers van het naburige kerkhof, en meermalen houdt zelfs de lijkkoets hier eenige oogenblikken stil. Bij GEURIN ververscht zich ook menige ontroostbare echtgenoot, die dit kerkhof bezoekt, om bloemen te strooijen op het graf van wijlen zijn huiskruis. Voor de deur, aan een tafeltje, zat een paar vrolijke, lustige drinkebroêrs. Terwijl zij, onder een luchtig gesprek, hunne flesch *vin de propriétaire* van acht (*Fransche*) stuivers ledigden, verscheen een kameraad, met een zesjarig knaapje aan de hand. Natuurlijk noodigde men hem uit, om mede te drinken. »Neen," antwoordde hij, »vandaag niet; 't is heden de verjaardag van den dood mijner vrouw, en ik heb mijnen POLITE beloofd, hem naar Mama's graf te brengen, om daar te weenen." (De kleine had werkelijk een kransje van papier- of zevenjaarsbloemen (*immortelles*) in de hand.) Weldra, evenwel, bragt het aanlokkend gezigt der zich bestendig vullende glazen onzen weduwenaar tot andere gedachten. Wat vroeger of wat later, (dacht hij) om naar het kerkhof te gaan, is het altijd nog tijds genoeg! In 't kort, hij werd de derde in het klaverblad. POLITE, intusschen, dreef den vader telkens, met de woorden: »Ik wil om Mama weenen."— »Neen," snaauwde de weduwnaar, toen de wijn bij hem begon te werken, »gij zult niet!"— »Maar ik wil toch om Mama weenen" — »Gij zult niet, zeg ik! Gij hebt de gansche week slecht opgepast." In 't einde kwam 't bij het knaapje, dat bestendig op 's vaders belofte aandrong, werkelijk tot weenen; want de vader, wien dit begon te vervelen, greep naar zijn' stok. Zoo vierde de teerdere weduwenaar den verjaardag van het overlijden zijner zalige wederhelft in het wijnhuis! — Intusschen kwamen twee reeds bejaarde mannen van daar, met blaauwroode neuzen en wangen, mooi besist. Regt grappig waren hunne vruchtelooze pogingen, om, zonder elkander los te laten, door eene enge *barrière* te dringen; waarop zij naast den anderen, tegen den muur leunende, bleven staan. »Kent gij GAUTHIER?" begon de een, al stotterend. »Welken?" — »Ik vraag u, of gij GAUTHIER kent?" — »Ik ken er twee, den dikken en den kleinen." — »Den kleinen meen ik." — »Nu, wat is er met den kleinen?" — »Wat er met hem is? Hij *zit*, omdat — omdat — hij is een bandiet, een struikroover, zeggen ze." — »Dat is niet waar." — »Het is waar, zeg ik u; ik was bij het verhoor tegenwoordig; ze hebben hem *tot vijf jaar doodstraf* veroordeeld." — Dit gesprek herinnerde mij een ander, waarbij een der sprekers, vernemende, dat de aangeklaagde tot *levenslangen* dwangärbeid was verwezen, uitriep: »Dat houdt de man niet uit!"

Geen dag verloopt er, en wel nooit een zondag, dat de *Mont Parnasse* niet dergelijke tooneeltjes aanbiedt. Derwaarts is eene onafgebrokene bedevaart; en toch niets zeldzamer bij mannen, zoo wel als vrouwen, (ten zij misschien vlak voor den ingang des kerkhofs) dan een droevig gelaat. Op dit lijkveld heerscht overigens meer eenvoudigheid, (ja het vertoont zelfs hier en daar iets plegtigs en godsdienstigs) dan op dat van *Père Lachaisse*, waar zich de ongelijkheid in het leven, op eene aanstootelijke en belagchelijke wijze, zelfs tot het rijk des stofs uitstrekt. Enkele bevoorregte (*geprivilegeerde*) graven, wel is waar, enkele aanzienlijke werkplaatsen der ontbinding zijn ook op dit westelijk kerkhof te vinden; maar opgepronkte marmeren Monumenten nagenoeg niet.

Belangrijk is het, bij de met gras en bloemen overdekte graven dezer rustplaats de trapswijze vermindering van den rouw, en den graad van de opregtheid en den duur der smarte, gade te slaan. Dus b. v. worden de graven der huisvrouwen door de weduwenaars, die der mannen door de weduwen zelden langer dan het eerste jaar verpleegd; de bloemen zijn verwelkt; het gras is, alsof het enkel en alleen door de tranen der achtergeblevenen konde bevochtigd worden, in hooi verkeerd. Bezie, daarentegen, de kindergraven! Vele derzelven zijn, als 't ware, sierlijke, aardige, zorgvuldig opgepaste tuintjes; sommige zelfs, alsof de moeders hare voor altijd verdwenen vreugde zich hier nog steeds wilden vertegenwoordigen, met kinderspeelgoed opgesierd.

Maar, welk eene grillige nabuurschap heeft dit kerkhof! Vlak aan deszelfs muren grenst de schouwburg van *Mont-Parnasse*. Op zekeren avond, ongeveer ten zes ure, bezocht ik het kerkhof. De toonen van het *refrein* eener *Vaudeville* klonken mij te gemoet, en *accompagneerden* het doffe plompen der aardkluiten, welke op eene pas nedergelaten kist vielen! — Zoo als het dikwijls gaat, bepaalde mij eene wonderlijke verbinding van denkbeelden, om van de graven naar den schouburg te gaan. Daar, echter, ging het nog treuriger in zijn werk, dan op mijn kerkhof: men speelde — *Camille Desmoulins*. Dood en Schouwburg zijn tegenwoordig, in meer dan één opzigt, al zeer na verwant. Vele, zeer vele menschen leven van den schouwburg; maar hoe velen ook van den dood! Wat doet die steenhouwers, die marmerbeärbeiders leven, wier veelvuldige werkplaatsen, midden onder de speelhuizen en herbergen van *Mont Parnasse*, aan de vergankelijkheid herinneren? Wat onderhoudt die tuinen en boomkweekerijen, welke aan het kerkhof grenzen? Wie vlecht die papierbloemen-kransen en ruikers, welke den rouwdrageren in menigte worden aangeboden? Aan den ingang des schouwburgs van *Mont-Parnasse* zoo wel, als aan dien van het kerkhof, staan knaapjes, die bloemen venten, op straffe van, zoo de verkoop slecht uitvalt, door Papa te worden afgerost. Leeft dat alles niet van den dood? Zoo zeide mij eens een aardig bloemenmeisje: »Gisteren had ik waarschijnlijk niets verkocht, zoo er niet gelukkig eene lijkstaatsie van Nationale Gardes, ten minste vijftig in getal, ware gekomen, en, na het ten grave brengen van een' hunner kameraden, van den morgen tot den avond had *gedéjeûneerd*." Naardien vriend Hein zoo velen en zoo veel onderhoudt, wordt hier aan den Dood menig opregt *vivat!* toegebragt.

Veel onderhoudender dan de schouwburg *Mont Parnasse* zijn de spelen in de vrije lucht. Den eersten rang komt het aloude Siamspel (eene soort van kegelspel) toe: overal, voor de herbergen of op de binnenplaats, bevindt zich eene spiegelgladde baan, welke geheele scharen van liefhebbers lokt. Het helsche *roulette* (dobbelspel) van twee *sous*, dat hier desgelijks het schandelijk hoofd verheft, slechts in het voorbijgaan gedenkende, wil ik een oogenblik bij twee spelen vertoeven, uit een geheel verschillend oogpunt onzedelijk, en te dezen opzigte wederom van elkander verschillende. Kan er iets ellendigers worden uitgedacht, dan het zoogenaamde rattenspel? Op een aan den muur bevestigd plankje is dusdanig arm dier vastgemaakt, en strekt aan eene bende boogschutters ten doel; na ontelbare wonden krijgt het van den meestbedrevenen het genadeschot, en een woest gejuich barst los: zelfs de kat gaat barmhartiger met de rat te werk. — Het tweede is wel niet wreed, maar nog veel onzedelijker, heeft een historisch karakter, en ik deed de belangrijke ontdekking dezer zonderlige uitspanning, wel éénig in hare soort, op deze wijze: Op zekeren dag mij vermakende met het gewoel der volksmenigte, en het van *Mont-Parnasse* naar de *chaussée de Maine* loopende straatje doorgaande, trof eensklaps eene gillende stem mijn gehoor, die riep: »*Cassez, cassez les carreaux! Cassez, cassez!*" Ik blijf staan, en zie, op eenigen afstand, een klein houten gebouw, van verscheidene vensters met ronde glasruiten voorzien. Een oud wijf reikt mij vier kogels toe, om de glazen in te gooijen; elke worp kost een *sou*; op elke getroffen ruit staat eene premie van een dozijn koekjes. Van de premie afstand doende, liet ik mij voor mijne *sous* onderrigten, en vernam, dat dit spel ter gedachtenis der groote Julij dagen was uitgevonden. Zoo kunnen zich jonge knapen hier bij tijds in het glazen-inslaan oefenen! — Wie herkent niet in dit ratten- en vensterspel het menschlievendste en beschaafdste volk der wereld?! . . . .

De eigenlijke groote spelen van *Mont-Parnasse*, de rondstrekkende theaters namelijk, zijn binnen de *barrière* geplaatst, in den hoek der vlakte, waar de Recruten zich in de eerste beginselen der edele kunst, om menschen te vermoorden, oefenen. De boert der hansworsten kent hier geene palen, tot groot vermaak van het publiek, met name van de schoone sekse, die deze schouwspelen in de open lucht bijwoont, en over deze ongebonden scherts volstrekt niet verlegen scheen.

Aan de andere zijde der straat, tegenover het theater van *paillas*, trok eene andere, vrij luidruchtige vertooning eene menigte liefhebbers, en zelfs kenners, tot zich. Wij treden binnen; de *entrée* is slechts vier *sous*; en de eenige Acteur van dit tooneel vermeldt ons in eigen persoon zijn' naam, zijn' titel en zijne bekwaamheden: »*Mesdames et Messieurs*, ik ben BASSEROT, en durf mij zonder bedenken den eersten tromslager in geheel *Uropa* (!) noemen. Ik heb mijne kunst voor alle Mogendheden van *Uropa* vertoond; met alle Tambourmajoors der groote Armee heb ik mij gemeten, en *imiteer* het kanon op mijne trom zoo *frappant*, dat men den kruiddamp meent te rieken." Het besluit van de vertooning was eene *sijmphonie* van kleine en groote trommen, op welke BASSEROT, met onbegrijpelijke vlugheid, zijne slagen vallen liet; zij verbeeldde, naar luid der aankondiging, »het innemen van het *Parijsche* stadhuis." Het tromroffelen en de kanondonder werden door het, naar 't scheen, met een stevig trommelvlies begaafd publiek met een daverend handgeklap vereerd. Mijn buurman, echter, schudde het hoofd, en scheen kwalijk voldaan. Ik vroeg hem naar de reden, »*Pardieu!*" zeide hij, »Papa BASSEROT maakt het zich wel gemakkelijk! Verleden jaar speelde hij dezelfde *finsonie* (!), en zeide, 't was het bombardement van *Algiers*. Zoo fopt men de lieden, die er niet van weten!"

Niets valt moeijelijker, dan, gelijk men spreekt, de menschen onder éénen hoed te brengen, waarvan onze dagen, helaas! overvloedige bewijzen opleveren. Één geval evenwel is er, waarbij men te dezen zelden wederspraak ontmoet. Wanneer een talrijk gezelschap, als het onze, den ganschen dag op het *boulevard* der *Mont Parnasse* heeft rond gezworven, om deszelfs heerlijkheden in oogenschouw te nemen, en dan omstreeks zes ure in den avond het anders minstbespraakte lid diens gezelschaps zegt: »Mijnheer, ik geloof, dat het etenstijd is." zoo vereenigen zich stellig allen met hem in dat gevoelen. Wel nu, eten wij bij Moeder SAGUET; daar vinden wij goed gezelschap. Het gezelschap alleen adelt of ontadelt de plaats. Het is met de herbergen even als met de troonen. NAPOLEON zeide: »De troon, als troon, ontleent zijne gansche waarde van hem, die denzel venbestijgt;" zoo ook de berbergstafel de hare van de gasten. Gaan wij dus eten bij Moeder SAGUET!

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.